

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Knagsted

Citation: Wied, Gustav: "Knagsted. 1967", i Wied, Gustav: *Knagsted. 1967*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied08val-shoot-idm140538564958256/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Knagsted. 1967

- Hvem ...?
— *Ja!* ... dit døve Spektakel!
— Ja, jeg mener, at man føler da saadan en vis Trang til at takke, naar ...
— *Hvem?* ... for Fanden!
— Hvem ... hvem, ja .. *Forsynet!*
— Hum! ... Min Mave er bedre; men nu har jeg faaet et daarligt Ben; skal jeg maaske saa ...
— Aa, det Ben er vist slet ikke saa daarligt!
— Derom drejer Spørgsmaalet sig ikke, lille Clausen! Spørgsmaalet er: skal jeg takke „Forsynet“ for *Maven?*
— Ja, naturligvis!
— Det vil altsaa sige, at en Mand, der har Lungebetændelse, skal takke sit „Forsyn“, fordi han f. Eks. ikke ogsaa har *Fnat?* ... Jorden vilde jo blive skæv af Taknemmelighed!
— Aa-rr, Du er slet ikke til at tale med!
— Jo-o ...?
— Der er ikke Spor af sund Sands eller Mening i Dig!
— Maaske ikke megen, nej. Men jeg er nu alligevel ganske tankevækkende, lille Clausen.
— Saa-aa?
— Ja, jeg er ... for jeg er Stødet til Kuglen, ser Du. Jeg er Foden paa Spaden. Jeg er Fingeren paa Allarmapparatets Knap! ... Kan Du bide Spids paa *den!*
— —

De naaede nu frem til den før omtalte Drejning af Landevejen — Og foran dem, hinsides den grønne Dal, laa paa sin skovklædte Klippe Elbogens urgamle Borg.

Dens pludselige Tilsynekomst virkede saa overvældende paa de to Venner, at de samtidig greb fat i hinanden og udbrød:

— Nej, se dog!

Slottets store, firkantede Midtertaarn stod belyst af Solen, medens de talrige lavere liggende Tæge, Tilbygninger og Smaataarne tittede frem mellem Træernes grønne Skygger. Og som Ramme om det hele Billede laa de fjerne, skovklædte Bjerge, den dyblaa Himmel og Egerflodens smaa-toppedede Vande.